

— Тъй е, предъ лицето на сичкитѣ — продължаваше калугеринтъ, като екътъ да повтаря крайнитѣ думы на Маркиза за да ѝ угождава.

— Какво ще ми съвѣтувате да сторя? попита Князьтъ и охкаше.

— Да ѝ турите въ нѣкой мѣнастирь, отвърна Г-жа Потоцки.

— Въ нѣкой мѣнастирь, повтори калугеринтъ.

— На примѣръ въ онзи на Боситѣ Кармелитани дѣто съмъ ази управителка.

— Браво, въ онзи щѣхъ да рѣкъ и азъ, одобрявамъ! лицемѣрецътъ сичко одобряваше.

— Да, добъръ е съвѣта ви, рече Князьтъ и го прие-мамъ. Ще ѝ туря въ нѣкой мѣнастирь и нѣма вече отъ тамъ да излезе.

Богъ що е далъ заповѣдъ на мъжа и на жената на-вѣрно не е тая, за да ся затварятъ и да мрѣтъ затворени въ мѣнастирь, но да проминатъ свѣта и да въздигатъ сър-цето си съ високи чувствуванія за сякоя челоувѣческа до-бринна. И тѣшко, тешко на онѣзи Родители които наказватъ рожбытъ си да измиратъ по срѣдъ четири голи стѣни въ единъ мѣнастирь; тѣ ще има да даватъ страшниъ смѣткъ предъ Бога на второ пришествіе.

Князьтъ заръча тозъ часъ да впрегнатъ конетѣ на ка-ляската, покани да възлезе Маркиза и калугеринтъ и ре-че на возитайнътъ да ги заведе въ палата на Монсиніора Епископа.

Въ туй време нещастната мома ся стресна и ся събу-ди поросена съ студень потъ безъ да ся познава кѣдѣ ся намира, безъ да осеща себе си; тя трепереше, очитѣ ѝ мъгльяхъ и умътъ ѝ заштатше, струваше ѝ ся че страхътъ и страданіята ще да довършатъ живота ѝ.